

Nem bántuk meg

Időpont: 1933. augusztus 27, diakonissza avatás.

Helyszín: Győr

Alapige: 2Kor 7,10

Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez.

Az első pillanatban úgy érzi az ember, hogy teljesen diszharmonikus ez az ige és a mi lelkünk. Nincs ebben az igében egy gondolat, egy szó sem, amelyik lelkünkkel most összhangban lenne, s kifejezné azt, amit most érzünk, gondolunk. Hiszen ez az ige szomorúságról beszél, és nekünk sok minden van most a szívünkben, de szomorúság nincsen. Nincs a ti szívetekben sem, akinek szolgálatára újra elszánjátok magatokat. Örülünk és örvendezünk, hiszen ez az a nap, amelyet az Úr rendelt, hogy örüljünk és vigadjunk azon!

S azután ez az ige bánatról beszél. A bánat is olyan messze van most tőlünk, mint napkelet a napnyugattól. Nemcsak olyan bánat nincsen a mi szívünkben, amelynek valami kézzelfogható szomorúsága volna, hanem titkos, ösztönszerű bánat sincs bennünk. Mi minden titkos sejtelem szorongó érzése nélkül boldogan, örömmel teszünk oda titeket az Isten oltárára ezen a napon, s ti boldogan, örömmel mentek oda, hogy megújítsátok életetek szövetségét.

Azután beszél ez az ige megtérésről. De mi úgy érezzük, hogy ma nem a megtérés parancsa az, amely visszhangzik bennünk, inkább a hazaérkezés boldogsága van most a szívünkben. Nem a bűnbánat összetöretettsége, keserősége szorongatja a torkunkat, nem a tékozló fiúnak az atyai háztól való elszakadottságában folyik most az életünk, hanem inkább ott vagyunk az atyai ház kapuja előtt, ott kopogtatunk, és várjuk, hogy megnyissa az ajtót, hogy bemehessünk, és felvegyük a munka szerszámát, s járjunk az Isten barázdáin, ahova parancsolni fog.

És mégis van ebben az igében valami, ami nekünk szól, és szívünkben mélységes visszhangra kell, hogy találjon, és az ez a szó: „*megbánhatatlan*”. Mikor Pál apostol ezt a szót leírta, ki tudja, milyen gondolatok voltak lelke mélyén! Isten igéjében vannak más helyen is olyan részek, amelyek megmutatják, hogy Pál apostolnak sokszor vetették fel ezt a kérdést: „Nem bántad-e meg, hogy a Krisztus szolgálatába álltál? Hogy lehettél ilyen ostoba és bolond! Lehettél volna főpap. Miért cserélted el a főpapi széket az országút porával? Lehettél volna néped eleje, és most néped utolja vagy. Miért tetted ezt a lépést? Nem bántad meg, hogy nem a főpapi palota fényes oszlopai között folyik most az életed, hanem országutak mindenkitől megvetett, megkorbácsolt, meggyalázott, halálraítélt embere vagy?” S mikor ezt megkérdezték tőle, ő azt felelte rá: „Nem bántam meg! Nem bántam meg! Sok nyomorúságon és sok gyalázaton megyek keresztül, de ha most kellene újból választanom, hogy hol éljem további életemet, most is újra a damaszkuszi világosság után mennék, mert most is mindazt, ami hátam mögött van, kárnak és szemétnak ítélem, és célegyenest megyek előre a Krisztus Jézusban való elhívásom jutalmára.”

Ami most veletek történik, nem más, mint ennek a kérdésnek a felvetése: „Nem bántátok-e meg, hogy diakonisszák lettetek?” Mikor évekkkel ezelőtt a diakonisszafelvétel alkalmával

anyaszentegyházunk és anyaházunk felvett próbanövendékké, és engedélyt adott a tisztas diakonisszaöltöny hordozására, akkor szent önfeláldozással elhatároztátok ennek a szolgálatnak megpróbálását. Most, mikor hátatok mögött van a múlt esztendő sok tapasztalata, mikor látjátok, hogy a diakonisszahivatás nem az a délibáb, aminek sok-sok lélek elképzeli, nem csendes imádságok mormolása, hanem kemény munka, nem a saját üdvösségével törődő lelki önzés élete, hanem elégs a szegények evangéliumának szóval és cselekedettel való hirdetésében..., most megkérdezi tőletek Krisztus, az anyaszentegyház és anyaházunk: „Nem bántátok-e meg, hogy diakonisszák lettetek?”

Az, hogy ti most itt vagytok, bizonyágtétel afelől, hogy Pál apostollal valljátok: „Nem bántuk meg! Megbánhatatlan a mi elhatározásunk!”

Megkérdezhetik tőletek: „Nem bántátok-e meg, hogy a világ kényelmes, széles útjáról a Krisztus-követés diakonisszaszolgálatának keskeny útjára léptetek rá?” Ti azt felelitek: „Nem bántuk meg! Ez az út, amelyen járunk, keskeny ugyan, nem kényelmes, sok göröngy és sok tövis van rajta, amely megtép és megtorpaszt bennünket, de azért nem cserélnénk fel e világ széles útjával e világ minden kincséért sem, mert ez mindig magasabbra emel, az mindig mélyebbre süllyeszt, ennek vége hazaérkezés az örökkévalóság dicsőségébe, annak vége az Úrtól való elszakadásnak kárhozatos mélysége.”

Megkérdezhetik tőletek: „Nem bántátok-e meg, hogy a magány szabadságából a közösség kötelezettségei közé tettétek át életeteket?” És ti erre is azt felelitek: „Nem bántuk meg! Igaz, sokszor úgy érzi az ember, hogy jobb egyedül lenni, nem kell senkihez alkalmazkodnia, nem kell mások szokásait a maga számára szokássá elsajátítani és élheti életét úgy, ahogy elképzeli, és berendez, de mi nem cserélnénk el a közösségi életet a magány régi világi életével, mert a közösség minden nehézsége, nyomorúsága és szenvedése dacára is szárny számunkra, amely emel egyre magasabbra.”

És ha megkérdezik tőletek: „Nem bántátok-e meg azt, hogy a világ szabadságát felcseréltétek a diakonisszaélet fegyelmevel, határozott alárendeltségének tudatával?”, ti erre is azt felelitek: „Nem bántuk meg! Igaz, hogy óemberünknek sokszor nehéz engedelmeskedni, igaz, hogy szívünk sokszor vágyódik énünk régi szabadsága után – és mégis mindig újra meg újra meg kell látnunk, hogy milyen kegyelem a fegyelem összetartó ereje, amely tart, emel. Nem cserélnénk el a diakonisszaéletet a világ minden szabadságával!”

Aztán ha megkérdezik tőletek: „Nem bántátok-e meg azt, hogy ennek a világnak sok örömről le kell mondanotok, hogy e világ szemében megszürkült, megszegényített az életetek?”, azt felelitek rá boldog, mosolygó arccal: „Nem bántuk meg, mert ahelyett a pár virág helyett, amelyet Isten kitép életünkéből, drágább kertbe vezetett bennünket, és olyan örömmel ajándékozott meg, amelyeket szem nem látott, fül nem hallott, amelyeket az Isten készít azoknak, akik Őt szeretik.”

És megkérdezhetik tőletek: „Nem bántátok-e meg azt, hogy életeteket a szegényeknek, a nyomorgóknak, a betegeknek szentelitek oda, hogy ti az életnek mindig csak sötét oldalát vagytok kénytelenek látni, hogy nem érzitek-e keserűségnek, gyötrőnek mindig csak a jajt hallgatni, a nyomor panaszát, mindig csak a szegénység és a bűn szennyét látni?”, ti azt felelitek: „Nem bántuk meg, mert a betegágyak mellett nemcsak szenvedő embert, hanem gyógyító Krisztust is látunk, mert a szegény emberek nyomorúsága mellett nemcsak éhes, szomjas, mezítelen gyermekeket látunk, hanem a szeretet melegével felruházott és jóllakott

gyermek boldog mosolygó arcát is. A bűnök fertőjében nemcsak a fuldokló embert látjuk, hanem a Megváltót is. Nem bántuk meg, mert úgy érezzük, hogy a nyomorúság völgyén keresztül Isten minket drága, nagy elhívás gondolatával küld végig.”

„Nem bántam meg”, ezt mondja Pál apostol, és ezt mondjátok ti is most. Adja Isten, hogy az a főköttő, amelyet most mint diakonisszafőköttőt kaptatok, az a kereszt, amely mint diakonisszajelvény és egyetlen diakonisszaékeség rajtatok lesz ezután, élő bizonyágtétel legyen a kívül való világnak is mindig arról: „Nem bántam meg, hogy az Úr szolgálatába léptem, és hogyha módomban volna százszor újra kezdeni az életet, újra ott kopogtatnék: Uram, hadd lehessen diakonissza!” Mi imádkozunk azért, hogy az anyaház se bánja meg sohasem, hogy diakonisszává avatott benneteket, és imádkozunk azért, hogy az Isten se bánja meg soha, hogy titeket az ő szolgálatába fogadott, hogy az, amit ti most tesztek, az nektek is, nekünk is, Istennek is megbánhatatlan legyen örökké.

Ámen.